

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžo/199/2015
Identifikačné číslo spisu: 1014201333
Dátum vydania rozhodnutia: 31.01.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Kováčová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1014201333.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: JUDr. V., bytom K., XXX XX G., právne zastúpený advokátkou: JUDr. Kristína Mitrová Polková, Na Priekope č. 174/13, Žilina, proti žalovanému: Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné nám. 13, 813 11 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 38436/2014/23 zo dňa 05.06.2014 konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/165/2014 - 34 zo dňa 14.5.2015 takto:

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/165/2014 - 34 zo dňa 14. mája 2015 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

I.

Rozsudkom č. k. 1S/165/2014 - 34 zo dňa 14.5.2015 Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) zamietol žalobu doručenú dňa 11.08.2014, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti a následne zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 38436/2014/23 zo dňa 05.06.2014, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie predsedníčky Krajského súdu v Žiline Spr. 112/2014 zo dňa 08.04.2014 o nevyhovení žiadosti žalobcu, ako sudcu dočasne prideleného na výkon funkcie sudcu na trestnoprávne kolégium Najvyššieho súdu SR o vyplácanie funkčného príplatku podľa § 69 ods. 4 zákona o sudcoch a príseďiacich, požadovaného z dôvodu, že v zmysle rozvrhu práce NS SR za rok 2014 žalobca rozhoduje o opravných prostriedkoch vo veciach, na ktoré je v prvom stupni príslušný Špecializovaný trestný súd.

Krajský súd sa v odôvodnení rozsudku stotožnil s právnym názorom žalovaného, že na účely rozhodovania o vzniku na požadovaný príplatok je nevyhnuté rozlišovať medzi pojmami „sudca NS SR“ (osoba, ktorá je pridelená alebo preložená na NS SR a teda vzniká trvalá väzba a spätosť s predmetným súdom) a „zákonný sudca“ (v zmysle ust. § 3 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z.z. sudca, ktorý vykonáva

funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie v prejednávanej veci). Ustanovenie § 65 a nasl. zákona o sudcoch a prísediacich upravuje platové pomery sudcov tak, že na účely odmeňovania rozlišuje medzi „stálym sudcom“ a „dočasne prideleným sudcom“. Zákonodarcia upravil osobitne možnosť priznania príplatku pri dočasnom pridelení sudcu na iný súd výlučne v prípade sudcu, ktorý je dočasne pridelený na Špecializovaný trestný súd. Keďže zákonná úprava explicitne špecifikuje okruh sudcov, ktorí majú počas obdobia dočasného pridelenia nárok na daný príplatok, nie je možné analogicky aplikovať ust. § 69 ods. 2 a ods. 4 zákona o sudcoch a prísediacich vo vzťahu k sudcom, ktorí sú dočasne pridelení na NS SR. Zároveň procesne neúspešnému žalobcovi nepriznal nárok na náhradu trov konania.

II.

Žalobca vo včas podanom odvolaní namietal nesprávne právne posúdenia a odňatie možnosti konať pred súdom vzhľadom na nevysporiadanie sa so všetkými žalobnými dôvodmi, konkrétne argumentáciou a dôkazmi o tom, že dočasne pridelený sudca je pri svojom rozhodovaní plnohodnotným členom Najvyššieho súdu a zákon v ust. § 69 ods. 2 a ods. 4 zák. č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich nerozlišuje medzi „stálymi“ a „dočasne pridelenými“ sudcami a žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie.

Vytkol krajskému súdu, že pri svojom rozhodovaní ignoroval časť žaloby, kde žalobca namietal výklad relevantných právnych noriem orgánmi štátnej správy zakladajúci diskriminačné postavenie žalobcu voči ostatným sudcom Najvyššieho súdu rozhodujúcim o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam Špecializovaného trestného súdu, pričom takýto výklad je založený na ľubovôli a porušuje základné právo na majetok zakotvené v článku 20 Ústavy Slovenskej republiky. Použitý výklad nie je založený na nijakom obhájitelnom dostatočnom dôvode a z pohľadu rovnakého zaobchádzania nie je najúčelnejším, najrozumnejším a najspravodlivejším riešením. V danom prípade nie sú splnené podmienky pre pripustenie nerovnosti v zmysle čl. 26 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (prijatého) Výborom OSN pre ľudské práva. Úmyslom zákonodarcu nemohla byť diskriminácia určitej skupiny sudcov a neexistuje obhájitelný záujem štátu pre takúto diskrimináciu. Použitý výklad môže v budúcnosti viesť k takému absurdnému stavu, že sudca Špecializovaného trestného súdu dočasne pridelený na Najvyšší súd nebude mať nárok na funkčný príplatok v prípadoch, ak bude rozhodovať o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam, ktoré rozhodovali sudcovia Špecializovaného trestného súdu.

Žalovaný sa k odvolaniu písomne nevyjadril.

III.

V prejednávanej veci je predmetom súdneho prieskumu konanie v ktorom žalobca, sudca Krajského súdu v Žiline, požiadal dňa 20.2.2014 o doplnenie platobného dekrétu o vyplácanie funkčného príplatku podľa § 69 ods. 4 zák. č. 385/2000 Z.z. v znení neskorších predpisov vzhľadom na skutočnosť, že na obdobie od 1.1.2014 do 31.12.2014 bol dočasne pridelený na výkon funkcie sudcu na Najvyšší súd Slovenskej republiky, pričom podľa platného rozvrhu práce rozhoduje o opravných prostriedkoch vo veciach, na ktoré je v prvom stupni príslušný Špecializovaný trestný súd, pričom v januári 2014 mu boli ako sudcovi spravodajcovi pridelené dve označené veci.

Rozhodnutím Spr. 112/2014 zo dňa 8.4.2014 predsedníčka Krajského súdu v Žiline žiadosti nevyhovela, argumentujúc v súlade so záväzným stanoviskom MS SR č. 32879/2014/23 zo dňa 19.3.2014, ktorého závery sú zhodné so závermi odôvodňujúcimi rozsudok krajského súdu. Žalobca v odvolaní zo dňa 28.4.2014 namietal, že ustanovenie § 69 ods. 4 zák. č. 385/2000 Z.z. je lex specialis vo vzťahu k § 72 ods. 1 zákona, jeho rozhodovanie počas dočasného pridelenia je riadnym rozhodovaním sudcu Najvyššieho súdu v zmysle § 8 ods. 1 písm. a) b), a ako zákonnému sudcovi v týchto veciach mu prináleží príplatok podľa § 69 ods. 2 a 4 zák. č. 385/2000 Z.z.. Existujúci stav považuje za rozporný s právom na rovnaké zaobchádzanie v porovnaní so sudcami, ktorí rozhodujú v rovnakých veciach a

ktorým predmetný príplatok bol priznaný.

Žalovaný napadnutým rozhodnutím č.: 38436/2014/23 zo dňa 5. júna 2014 odvolanie zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil s poukazom na obsah nálezu ÚS SR č. PL. ÚS 17/08-238 v zmysle ktorého mzdová či platová diferenciacia v rámci výkonu určitého povolania je prirodzenou súčasťou života spoločnosti, preto nemožno rozumne ani legitímne očakávať jej elimináciu práve pri výkone sudcovského povolania, pričom rozdiely musia vychádzať „z kritérií ktoré majú objektivizovaný základ a vo vzťahu k celkovému systému odmeňovania platnému pre danú sféru rešpektujú kritériá racionality a primeranosti“. Postavenie sudcu dočasne prideleného na výkon funkcie sudcu na súd vyššieho stupňa nie je ekvivalentné postaveniu sudcu, ktorý bol na súd vyššieho stupňa preložený resp. pridelený, podstatný rozdiel je najmä v absolvovaní výberového konania, ktoré je previerkou znalostí a schopností sudcu pôsobiť na danom súde. Sudca dočasne pridelený na výkon funkcie na iný súd je však aj počas pridelenia spätý so súdom na ktorom je trvale pridelený, čo zákonodarca zohľadnil priznaním príplatku počas dočasného pridelenia. Inštitút dočasného pridelenia nie je možné zúžiť len cez vnímanie prípadného „hmotného stimulu“. Pri kreovaní platnej a účinnej právnej úpravy bola vo vzťahu k nároku na funkčný príplatok podľa § 62 ods. 2 zákona o sudcoch a prísediacich zachovaná myšlienka racionality a primeranosti, zohľadňujúca aj to, že postavenie sudcu dočasne prideleného na Najvyšší súd SR ako na najvyššiu súdnu inštanciu v rámci všeobecného súdnictva nie je rovnocenné postaveniu sudcu NS SR.

V žalobných dôvodoch žalobca spochybnil záver o nerovnocennom postavení sudcu dočasne prideleného na výkon funkcie sudcu na NS SR a sudcu NS SR vzhľadom na proces rozhodovania o pridelení a plnú jurisdikciu dočasne prideleného sudcu pri rozhodovaní príslušného senátu NS SR. Zdôraznil, že rozhodujúcim kritériom pre priznanie sporného príplatku je skutočný výkon rozhodovacej činnosti, preto považuje napadnuté rozhodnutie za formalistické, nedávajúce odpoveď na konkrétnu argumentáciu žalobcu a nepreskúmateľné. Zároveň napadnutému rozhodnutiu vytkol, že je absolútne nepreskúmateľné vo vzťahu k časti odvolania, kde namietal nerovnaké zaobchádzanie v odmeňovaní, k čomu sa žalovaný nijako nevyjadril. V závere žaloby označil existujúci stav za rozporný s ust. § 34 ods. 1 zákona o sudcoch a prísediacich, § 119a ods. 1-4 Zákonníka práce v spojení s ust. § 150 ods. 1 zákona o sudcoch a prísediacich, ako i so zákonom č. 365/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov a smernicami č. 97/80/ES, č. 2000/43/ES, č. 2000/78/ES, 2000/73/ES.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe zotrval na správnosti svojho rozhodnutia, vzhľadom na platnú právnu úpravu žalobné dôvody nepovažuje za preukázané. K námietke nesúladnosti úpravy § 69 ods. 2 zákona o súdoch a sudcoch s právnymi predpismi uvedenými v závere žaloby (vrátane antidiskriminačného zákona) uviedol, že posúdenie súladnosti prípadne odstránenie „vadného“ stavu nespadá pod kompetencie žalovaného správneho orgánu.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods. 2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods.1 veta prvá OSP a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného je potrebné vyhovieť a to vo vzťahu k vadám rozsudku krajského súdu.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Základným poslaním správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní (čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky); ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím, či postupom orgánu verejnej správy ukrátená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o

koho práva v konaní ide.

Podstatou konania v správnom súdnictve podľa druhej hlavy piatej časti OSP je preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi.

Podľa ust. § 12 ods. 1 zák. č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon o sudcoch a prísediacich“), na zabezpečenie riadneho chodu súdnictva možno sudcu s jeho súhlasom dočasne prideliť na výkon funkcie na iný súd. Výkonávanie funkcie na dvoch súdoch je vylúčené, okrem výkonu funkcie predsedu disciplinárneho senátu alebo člena disciplinárneho senátu.

Podľa ust. § 69 ods. 2, ods. 4 zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich, funkčný príplatok za výkon funkcie patrí sudcovi Špecializovaného trestného súdu a sudcovi Najvyššieho súdu, ktorý rozhoduje o opravných prostriedkoch vo veciach, na ktoré je v prvom stupni príslušný Špecializovaný trestný súd mesačne v sume rovnajúcej sa dvojnásobku priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve SR za predchádzajúci kalendárny rok. Funkčný príplatok za výkon funkcie podľa ods. 2 patrí sudcovi najvyššieho súdu, ktorý podľa rozvrhu práce rozhoduje o opravných prostriedkoch vo veciach, na ktoré je v prvom stupni príslušný Špecializovaný trestný súd za predpokladu, že v prechádzajúcom mesiaci mal pridelenú najmenej jednu vec, v ktorej konal v prvom stupni Špecializovaný trestný súd. Zastupujúci sudca sudcu podľa predchádzajúcej vety má nárok na tento príplatok len ak nastane okolnosť, pre ktorú v danej veci nemôže konať sudca senátu, ktorú má vec pridelenú náhodným výberom.

Podľa ust. § 72 ods. 1 zákona o sudcoch a prísediacich, sudcovi počas dočasného pridelenia patrí funkčný plat podľa pôvodného zaradenia. To neplatí pri dočasnom pridelení sudcu na Špecializovaný trestný súd, ktorému patrí funkčný príplatok podľa § 69 ods. 2.

Podľa § 72 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich, ak je sudca dočasne pridelený na súd vyššieho stupňa, patrí mu príplatok počas dočasného pridelenia vo výške 5 % zo základného platu mesačne. Ak je sudca dočasne pridelený na súd vyšší o dva stupne, patrí mu príplatok počas dočasného pridelenia vo výške 10 % zo základného platu mesačne; Súčet príplatku za výkon funkcie na určitom stupni súdu, spolu s príplatkom počas dočasného pridelenia a základným platom sudcu, nesmie prevýšiť 130 % základného platu sudcu. To neplatí pri dočasnom pridelení sudcu na Špecializovaný trestný súd.

V.

V odvolaní žalobca namietal, že krajský súd svoje rozhodnutie nedostatočne resp. vôbec neodôvodnil svoje rozhodnutie vo vzťahu k námietke diskriminačného prístupu k výkladu ust. § 69 ods. 2 a 4 zák. č. 385/2000 Z.z. v prípade žalobcu oproti ostatným sudcom rozhodujúcim na NS SR o odvolaniach proti rozhodnutiam špecializovaného súdu. K tejto otázke Najvyšší súd uvádza nasledovné:

V zmysle ustálenej judikatúry najvyššieho súdu pre posúdenie arbitrárnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku považoval odvolací súd za kľúčové zistenie, či spôsob, ktorým krajský súd odôvodnil svoje rozhodnutie, je ústavne a zákonne konformný. Inými slovami povedané, úlohou najvyššieho súdu bolo zistiť, či spôsob výkladu príslušných zákonných ustanovení, ktorým krajský súd zdôvodnil svoje rozhodnutie, vzhľadom na zistený skutkový stav, nie je svojvoľný (arbitrárny) alebo ústavne a zákonne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu aplikovanej právnej úpravy.

Skutočnosť, že sa žalovaný s názorom súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (napríklad II. ÚS 87/07-10). Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach konštantne pripomína, a najvyšší súd sa s tým v plnej miere

stotožňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje pre záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (napríklad IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05).

V prejednávanej veci bolo úlohou krajského súdu postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP preskúmať na základe žaloby zákonnosť rozhodnutia a postupu žalovaného č. 38436/2014/23 zo dňa 05.06.2014 ktorým bolo zamietnuté odvolanie a na základe vykonaného právneho posúdenia právneho postavenia žalobcu, ako sudcu dočasne prideleného na výkon funkcie na NS SR bolo zamietnuté jeho odvolanie a bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie, v zmysle ktorého nemá nárok na vyplácanie príplatku podľa § 69 ods. 4 zák. č. 375/2000 Z.z.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia, svoj právny názor zhrnul s odkazom na správnosť právnych názorov žalovaného v zmysle odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, týkajúcich sa odlišnosti postavenia sudcu dočasne prideleného na výkon funkcie sudcu na Najvyšší súd od postavenia sudcu Najvyššieho súdu a vplyvu tejto skutočnosti na platové nároky bez toho, aby sa vysporiadal s námietkou porušenia antidiskriminačného zákona a ďalších súvisiacich predpisov pri posudzovaní tejto otázky správnymi orgánmi.

Tieto závery krajského súdu nemožno považovať za dostačujúce. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Kurti v. Turecko - rozsudok z 29. septembra 2005 č. 2507/02, Múčková v. Slovensko - rozsudok z 13. júna 2006 č. 21302/02), je jedným z princípov predstavujúcich neopomenuteľnú súčasť práva na spravodlivý proces aj povinnosť súdu riadne odôvodniť svoje rozhodnutie, pričom sa musí vyporiadať s námietkami uplatnenými účastníkmi konania, a to spôsobom zodpovedajúcim ich závažnosti. Pokiaľ súd tejto zákonnej povinnosti nedostojí, a to jednak tým, že sa zistenými skutočnosťami alebo tvrdenými námietkami nezaobrá vôbec, alebo sa s nimi vyporiada nedostatočným spôsobom, založí tým nepreskúmateľnosť svojho rozhodnutia. Takýto postup nemožno akceptovať, nakoľko by znamenal otvorenie cesty k ľubovôli v súdnom rozhodovaní a znamenal by porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky).

Procesným právom účastníka konania odzrkadľujúcim aj jeho právo na spravodlivý súdny proces je právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, čo je priamo vyjadrené v povinnosti súdu odôvodniť rozsudok spôsobom upraveným v ustanovení § 157 ods. 2 OSP (v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

Pokiaľ krajský súd dospel k záveru, že napadnutým rozhodnutím správny orgán neporušil zákon, musí byť zo zrušujúceho rozsudku zrejmé, prečo zásadná žalobná námietka obsiahnutá v žalobných dôvodoch pred súdom neobstojí, pretože žalobca má právo na zrozumiteľné a nespochybniteľné rozhodnutie obsahujúce všetky atribúty riadneho odôvodnenia.

Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (k tomu pozri bližšie napr. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 236/06 ako aj rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva Ruiz Torija v. Španielsko z 9. decembra 1994, Hiro Balani v. Španielsko z 9. decembra 1994, či Georgidias v. Grécko z 29. mája 1997).

V súdnom preskúmvacom konaní súd postupuje v súlade s ustanoveniami piatej časti druhej hlavy OSP a hoci správny súd nie je súdom skutkovým a teda nie je jeho povinnosťou ani úlohou zisťovať skutkový

stav veci a sám dokazovanie zásadne nevykonáva, je jeho povinnosťou náležite sa vysporiadať s dôvodmi žaloby (§ 249 ods. 2 OSP), nakoľko správny súd (v danom prípade krajský súd) je obsahom jednotlivých žalobných dôvodov žaloby viazaný, ako to vyplýva aj z ustanovenia § 250h ods. 1 OSP.

Krajský súd v Bratislave v preskúmvanej veci podľa zhora uvedených ústavných článkov, zákonných ustanovení a zásad nepostupoval.

Krajský súd tiež opomenul, že v zmysle čl. 142 ods. 1 ústavy je úlohou všeobecného súdu podávať výklad zákonov, resp. právnych noriem nachádzajúcich sa v zákonoch, pričom mu predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Keďže napadnutý rozsudok krajského súdu ohľadne námietky diskriminácie vôbec neobsahuje právne posúdenie veci, nakoľko právne závery k tejto otázke v rozsudku absentujú, je napadnuté rozhodnutie krajského súdu nepresvedčivé a nepreskúmateľné. Treba pripomenúť, že žalovaný v napadnutom rozhodnutí argumentoval k tejto otázke na strane 4 písomného vyhotovenia počínajúc prvým odsekom zhora a poukazoval na prípustnosť mzdovej či platovej diferenciacie v rámci výkonu povolania sudcu v zmysle nálezu Ústavného súdu SR PL. ÚS 17/08-238 zo dňa 20.5.2009 vyjadrujúceho sa na základe námietky diskriminácie aj k úprave funkčného príplatku sudcu Špeciálneho, v súčasnosti Špecializovaného trestného súdu. Bolo teda dôvodné očakávať, že krajský súd sa pri svojom rozhodovaní vysporiada s aplikovateľnosťou žalovaným uvedených záverov na daný prípad, rovnako ako aj s námietkami poukazujúcimi na rozpor postupu správnych orgánov s predpismi, upravujúcimi zákaz diskriminácie, uvedenými v žalobe.

Týmto svojim postupom krajský súd spôsobil pochybnosť o zákonnosti a vecnej správnosti svojho rozhodnutia a zaťažil svoje rozhodnutie vadou, ktorá mala za následok porušenie práva žalovaného na spravodlivý proces (§ 157 ods. 2 posledná veta OSP v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta OSP). V ďalšom konaní bude povinnosťou krajského súdu predovšetkým opätovne vec prejednať, vysporiadať sa so všetkými relevantnými námietkami účastníkov konania v intenciách platnej judikatúry najvyššieho a ústavného súdu a vydať rozhodnutie, ktoré bude spĺňať všetky náležitosti požadované v § 157 OSP a ktoré bude aj riadne odôvodnené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací z uvedených dôvodov napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 2 a § 221 ods. 1 písm. f/ a h/ zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.